

— Wel, ik zou ze ook zóó gecomponeerd hebben.

Hierbij keek zij hem onwillekeurig aan.

— O, deed hij met een vaag gebaar, haar ontroering opmerkend, en glimlachte voor zich heen.

Zij had zich snel hersteld, geschrokken van het gevaar, waarin zij verkeerd had. Het gesprek ging dadelijk verder over onverschillige dingen. Maar Frederik dacht dien avond lang na over het raadsel, dat hij ontdekt had en hij vond de zaak vreemd en verward. Op zijn kamer alleen begon hij alles woord voor woord te onderzoeken. Bij haar antwoord op Wagner vroeg hij zich af:

— Waarom zag zij mij zoo aan met dien ongewonen blik, die ik niet begrijpen kon? Wat was daar in, dat het mij als de sleutel tot een raadsel leek? Wat bedoelde zij? Wat wilde zij zeggen? Neen, het was geen verbeelding: zoo heeft zij mij nog nooit aangezien, daarmee had zij een bedoeling. Zij voelde de muziek van Wagner als liefdemuziek, zij zou ze ook zoo gecomponeerd hebben. Zeide zij dat voor mij, of zeide zij dat in het algemeen? Maar dien nadrukkelijken blik dan?

— Zou ze mij liefhebben? kwam het even in hem op.

Toen moest hij toch lachen. Hij zag haar booze gezicht in de wei, toen zij hem vermaande zijn „modderpooten” bij zich te houden. Ah! Zijn moederlijke Maria had hem lief. Dat leek hem waarlijk al te grappig!

Toch voelde hij zijn wangen warm worden bij die gedachte.

De dagen gingen gewoon voorbij. Er scheen niets ongewoons voorgevallen te zijn. Hartelijk namen zij afscheid van elkaar. Vanaf het perron wuifde zij hem na. Hij voelde zich zeer voldaan, over den aangenamen tijd bij haar, die zooveel herinneringen weer had doen leven en over het feit dat ook door haar hetgeen hij een vergissing had geoordeeld, als een vergissing was beschouwd geworden.

Maar zij bleef achter. Zij voelde sterk, toen hij weg was, dat zij achterbleef. Haar leven stond stil, terwijl het zijne voorwaarts ging. Zoo zag zij het nu: zij, staande op het perron, en wuivend, hij met kalme vreugde en, haar misschien wel weer vergeten, een nieuwe toekomst tegemoet rijdend. Thuisgekomen liep zij eenzaam door haar kamers en miste hem. Zij vermoedde hem overal en hij was nergens. En luider verweet zij het zichzelf klagend:

— Waarom heb je dat gedaan, o, waarom heb je dat toch gedaan?

In de kringen, waarmede zij verkeerde, op de thé's, jours, soirs, die zij zich verplicht rekende te moeten bezoeken, bespeurde men een verandering in haar. Niemand kon precies zeggen wat.

De een vond, dat er iets driest-uitdagends in haar rechte, vrije houding was gekomen, de ander meende dat de schaduwen harer oogholten meer diepten hadden gekregen, en misschien was beide waar. Zij bewoog zich opvallend meer in gezelschap, vertoonde kostbare gewaden, speelde achteloos met een ivoor-met-goud ingelegde waaier en behield een geheelen avond door dien eigenaardigen, sarcastischen glimlach, die haar voornaam en ongenaakbaar maakte voor wie haar nader wilde komen. Zij sprak dikwijls zeer hard over anderen; als men lang met haar in gesprek was voelde men iets als een onbehagelijke kilheid rond en aan zich. Zoo was deze vrouw, deze strenge, maar eenvoudig hartelijke en zoo zelfbewuste vrouw geworden: een raadsel.

Men vischte naar een geheim. Daar moest iets voorgevallen zijn, dat zoo'n overwegenden invloed op haar levenshouding had gehad. Men bracht verband tusschen Frederik's vertrek en haar merkbare verandering. Iedere maal vroeg op de samenkomsten de een aan den ander of deze al iets wist. De belangstelling was zeer gespannen.

Eens op een avond betrapte zij het kamermeisje er op, dat deze aan het sleutelgat